

Allibera'ns de la por paralitzadora

Dij, 15/05/2014 per Lucia Caram

[Punt de trobada](#)

Davant del drama de tantes persones que dia a dia poblen els espais del meu cor, amb les seves històries i grans dolors, amb les esperances defraudades i amb ferides molt obertes i lamentables, no puc sinó enlairar el cor agraït i confiat al Déu de la vida, per demanar-li i suplicar-li que, davant del misteri del dolor i del sofriment, no ens alliberi de la inquietud ni de la violència interna que ens desestabilitza i ens posa drets per lluitar i per estimar; sinó que ens alliberi de la por paralitzadora i de la comoditat dels covards, d'aquells que prefereixen culpar els altres, sense arromangar-se i començar a construir.

Ho dic i ho repeteixo, la meva vida són les meves causes, i les meves causes valen més que la meva vida, i aquestes vides són les que cremen per dintre i em fan sentir solidària amb la humanitat: potser no són aquestes vides les del mateix Jesús total, que viu i mor en els germans, en els petits?

La fe no és una doctrina, és un do, és una força, és una manera d'estar present al món, és una passió que ens neguiteja i ens fa preguntar-nos una vegada i una altra: i jo, què puc fer? És Jesús que ens viu i ens fa constructors del seu Regne, i una vegada i una altra ens recorda que Déu no té mans, perquè té les nostres per construir, consolar, acaronar, acompanyar; per recordar-nos que som el rostre humà del Déu que estima la vida i que viu en cadascuna de les seves criatures.

Quan hom experimenta Jesús d'aquesta manera, la vida s'il·lumina, i vivint en la més absoluta normalitat, la quotidianitat es fa lluminosa, i el dolor es transforma en un repte que reclama donar la vida perquè tots la tinguem en abundància.

No estic cansada d'estar al costat dels més pobres; del que n'estic farta és de tanta injustícia, de tanta impunitat, que es jutgi un jutge que vol destapar la corrupció i que es negui la realitat evident i incontestable dels pobres, que per al govern s'han tornat invisibles o inexistents. N'estic farta, dels «trepes» de què parla Francesc i necessito sentir que el Regne ens agermana i ens fa solidaris dels més pobres. Avui, una vegada més, mentre toco els límits de famílies que reclamen el pa dels seus fills, d'aquells que es queden al carrer sense un sostre per aixoplugar-se, de les dones maltractades i obligades a continuar amb les seves parelles, perquè no tenen on anar, m'atreveixo una vegada més a demanar ajuda, a suplicar que compartim el que som i tenim: ningú no és tan pobre com per no poder donar ni que sigui un somriure, i segur que són molts els qui, podent prescindir de coses prescindibles, poden canalitzar la seva ajuda material, perquè altres tinguin l'oportunitat de, si més no, viure amb dignitat.

Avui demano per ells: pels preferits del cor del Déu que em sedueix i enamora.